

POESIES

POEMA

Ens sabíem tan orfes, Senyor, tan mancats de tendresa,
que ens plantíem de nit amb estranyes cançons de bressol
invocant antiquíssims camins, car ens era defesa
l'altra ruta que mena a la llum per rials de consol.

I de sobte ens miràvem, Senyor, i deveníem perfectes,
i ens lliuràvem a Vós com es lliura l'ocell a l'espai.
I un matí ens infantava de nou en els mínims objectes
sense angoixa ni plor, dolçament, com un íntim desmai.

Ara el temps, entre Vós i nosaltres, és viva paraula.
Per vivència de Vós coneixíem el dó de la llum.
Cavarem en la nit fins que el vent destrueixi la falla
i després Vós fareu que no es perdi, per sempre, el perfum.

ALTRA AURORA DE NOSALTRES

¿Què som? Centaures ágils en la fosca
percaçant horitzons, en ruta sempre,
o bé arbres hissats damunt l'escorça
d'altres arbres que foren i concreten
la quietud del nostre viure estàtic?

Inútilment ens cercarem. Cal perdre's
en la nit sense albada, per conèixer
qui som i quina mà ens governa els actes,
i és en va que bastim brillants projectes
i conjuguem mots atrevits, cercant-nos
en cada cosa, en cada mot.

Som éssers
projectats a un futur sense mesura,
i ens cal morir perquè l'oblit perfecte
ens faci néixer, altre cop, sabent-nos.

ELS MORTS

Arraceraats sota feixugues ombres
 sotjàveu vells camins, tothora ubèrrims,
 lliures del cos però amb els ulls intactes.
 Per rials ignorats baixaven lentes
 corrues discutint urgents problemes
 amb paraules metàl·liques.

Ploràveu
 elementals principis que es perdien,
 mentre la pols anava engolint homes.

HOMES D'ASFALT

Remembràveu antigues melodies
 i ritmes oblidats, amb l'esperança
 de saber-vos fidels a aquella vida
 que us fugia dels dits i les paraules.
 I ploràveu, amb plor de dona estèril,
 colpejant el passat amb les mans buides,
 impotents per refer-vos del delictes
 d'haver nascut portant la nit als braços.
 Fills de la nit, la nit us acollia,
 i caminàveu sota llums agònics
 cap a carrers estrets i sense història
 on l'agonia us fós més suportable.
 Possiblement morieu sols, com arbres
 hissats damunt l'asfalt, dempeus, horribles,
 cridant al buit la malvestat del segle,
 sense una mà que us volgués cloure els parpres.

I us veig encara travessant la fosca
 amb la mirada intacta, viva sempre,
 adossats contra murs que s'enderroquen.
 Vosaltres perdureu en el silenci,
 homes d'asfalt, homes d'asfalt o argila,
 inútilment estoics en la desfeta
 de la raó que us imposava el viure.

ARBRE NU

T'has isolat com un espectre més
i fins la tarda fuig de tu i et nega
com si no fossis fill d'aquesta llum
i aquesta corba sensual de l'aire.

Ara enyores l'hivern amb l'imprecís
bleixar dels dies, uniforme i fàcil,
que t'aferra a l'espai i et fa més gran
als ulls incipients de la Natura.

MIQUEL MARTÍ I POL

DIBUJO DE RAMÓN TORRENTS